

ΗΘΗ ΚΑΙ ΘΕΙΜΑ ΞΕΝΩΝ ΛΩΝ

ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΑ ΑΝΤΡΟΓΥΝΑ

Μιά απ' τις περισεγες αγγλικές συνθήσεις, είν' εκείνη που γίνεται στο Ντενβούο, στο Καντόνιο του Έσσεξ. Το έθιμο αυτό προσελκύει κάθε χρόνο πλήθος θεατών, απ' όλα τα μέρη της γηραιάς Άλβιώνος. Νά περί τίνος πρόκειται : Οι προύχοντος του χωριού που αναφέραμε παραπάνω, σχηματίζουν ένα συμβούλιο ενόπιον του οποίου προσέρχονται παντρεμένα ζευγάρια που διατείνονται ότι είνε πρότυπα αγάπης και άφοσιώσεως. Οι συναγωνιζόμενοι χωρίζονται σε δύο κατηγορίες : Στην πρώτη λαμβάνουν μέρος οι ηλικιωμένοι σύζυγοι που προσπαθούν ν' αποδείξουν πως ούτε μιά φορά δέν ταυωθήθηκαν κατά το πολυετές διάστημα της κοινής συμβιώσεώς των. Και στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν τα νεαρά ζευγάρια, τα όποια όμως πρέπει νάχουν κλείσει χρόνο απ' την εποχή του γάμου των για νά μπορούν νά λάβουν μέρος στο πρωτότυπο αυτό διαγωνισμό.

Ό διαγωνισμός γίνεται κάτω από μιά πελώρια σκηνή που τη στήνουν κοντά στο ίπποδρόμιο. Τα μέλη της εξεταστικής επιτροπής κάθονται σ' ένα ξύλινο ανάβητρο, και τα ζευγάρια σχηματίζουν κύκλο τριγύρω του. Η εξέταση αρχίζει άμέσως. Ένας σοβαρός κύριος, ο όποιος εκτελεί καθήκοντα Εισαγγελέως να ποιη, άποτινεί στα συζυγικά ζεύγη ερωτήσεις επί ερωτήσεων, προσπαθώντας ν' ανακαλύψη από τα λόγια τους μήπως υπέπεσαν σε κανένα παράπτωμα—μήπως εμάλλωσαν, δηλαδή, ποτέ και τα ταιριατά, τα συνηθισμένα και τ' άπαραίτητα μεταξύ άνδρoγύνων. Άφου ο ανακριτής άκούσει όλους τους υπαψηφίους για τό μεγάλο βραβείο συζυγικής όμοιότητας—και θά δΐθε παρακάτω τί πράγμα είνε αυτό τό περίφημο βραβείο ! — ξεδιαλέγει δύο ζευγάρια, ένα από τους γεννότερους κ' ένα απ' τους νεότερους, τα πειο αγαπημένα. Τα δύο άντρώγια είνε τότε ύποχρεωμένα νά δώσουν στην εξεταστική έπιτροπή νέες λεπτομερείσσες πληροφορίες για τόν τρόπο της ζωής των και, στην ανάγκη, νά καταφέρουν και στη μαρτυρία γειτόνων τους, για νά έγγηθουν έξαινοι για την όδονόια και άγάπη που βασιλεύουν σπίτι τους. Άν όλα αυτά βγούν άλήθεια, τό πρόσθετο άναγκρoύσει τους συζύγους νικητάς και τους άνεβάβει σε τέσσερες καρτέλες τις όποιες κρατούν μερικoί άντρες που φοροούν άσπρες μπλούτες. Έτσι δε επί των καρτελών τους περιφέρουν γύρω απ' τό ίπποδρόμιο. Όταν τελειώσει η παρέλαση ξαναπηγαίνει τους συζύγους μερος στην έπιτροπή. Και κει, άφου όριστούν ότι θά εξακολοθώσουν νά ζούν με την ίδια συμπνοια, κ' άγάπη γονατίζουν πάνω σε κάποι μινερες πέτρες και πέχουν απ' τά χέρια των ένόρκων τό βραβείο συζυγικής άγάπης. Τό βραβείο αυτό δέν είνε τίποτ' άλλο παρά... μισό γουρoύνι !... Νά ήτανε τουλάχιστο δολάκλιο κει ζωντανό... Δέν άξίζει τόν κόπο—διάβροχά—νά περάσουν δυο σύζυγοι όλη του τη ζωή μαζί χωρίς νά γνωρίσουν την ήδονή των οικογενειακών καυγάδων και νά λάβουν στο τέλος έπαθλο μισό γουρoύνι !...

Φως, νά κάθεται μπροστά στο τζάκι του σπιτιού τους και νά κεννίζει τό τομπoύκι που έκάνιζε σε όλη του τη ζωή ! Ό Παππανικολής διηγότανε συχνά τό επεισόδιο αυτό που τόν ελεγε γλυκά συγχινησέν !...

Μιά φορά ό Παππανικολής, ταξιδεύοντας με τό καράβι του φορτωμένο σιτάρι, από την Όθησσό, άραξε στην Κωνσταντινούπολι για νά πάρη τρέφμμα. Ό τότε Τουρκος ναύαρχος Ταχής, μόλις είδε τό πλοίο τόν ελεγε ναυμαχήσει εναντίον του προ έτών, κινήθηκε άπο περιέργεια νά γνωρίσει από κοντά τόν πλοίαρχο, ο όποιος για δυόμισον ώρες ελεγε πολεμίζει με 4 Τουρκία πολεμικά στα νερά της Χίου. Ό Παππανικολής δέχτηκε την πρόκληση, έπήγε στη Ναυαρχίδα, όπου ό Ταχής τού έκανε πολλές περιουσίες και τού ώμολόγησε ότι στη ναυμαχία ένείνην έχασε 70 ναύτες.

Μιά άλλη φορά, περνώντας ο ήρωσ μας μ' ένα φίλο του από ένα μονοπάτι της συνοικίας Σταυροδρόμι, στην Κων)πολι, για νά πάη στο άραγμένο πλοίο του, βρέθηκε άξαφνα σ' ένα στενοσόκακο, κατοικωμένο όλο από Όθωμανούς. Οι δυο φίλοι είδαν από μακριά ένα τραπέζι ταβέρνας, επάνω στο όποτον ήταν πηγήμενες 15 μαχαίρες και μερικά ποτήρια με κρασί κ' άλλα άδειανά. Αυτό έσήμαινε νά μη τολμήση νά περάση κανείς χριστιανός από κει γιατί θάχανε τη ζωή του. Ό φίλος του είπεν ν' αλλάξουν δρόμο, άλλ' ό Παππανικολής, που τόν ελεγε πίσω τό ψαριανό μπουρνί, προχωρεί και με μιά κλωτσιά άναποδογυρίζει τό τραπέζι. Μόλις τό είδαν είκοσι Τουρκαλάδες που καθόντανε στο μαγαζί, όρμηον έβω με τά μαχαίρια τόν χέρι. Γίνεται άγριος καυγάς, στον όποιον ό Παππανικολής έδειξε όλη του τη παλληκαριά, άλλους λαβώνοντας, άλλους κυνηγώντας. Και από τότε τό σοκάκι έκείνο άνοίχτηκε για όλον τόν κόσμο.

Ό Δημήτριος Παππανικολής διετέλεσε αντιπρόσωπος των Ψαριανών στην Έθνική Συνέλευση τού 1843. Άπό τά 1846 ήταν πρόεδρος, του Ναυτοδικείου, μέχρι τού θανάτου του που συνέβη στις 29 Ιανουαρίου 1855 στον Πειραιά επί της Αγγλογαλλικής κατοχής. Κατά διαταγή του Βασιλέως Όθωνος τό λείψανο τού ένδόξου νεκρού άνεβάστηκε στις Αθήνας, έξετέθη σε προσκνήμημα στην αίθουσα τού Υπουργείου των Ναυτικών και την άλλη μέρα έκηδέυτηκε με τιμές Ναυάρχου.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

«Καουδάτα» ή Έλληνική.

Είνε γνωστόν ότι στην Άφρική υπάρχουν φυτά που τρώνε έντομα, γι' αυτό όνομάστηκαν από τους βοτανικούς σαρκοβόρα. Ένα τέτοιο φυτό βρίσκεται και στην Ελλάδα. Φυτρώνει άνάμεσα στους βράχους τού βουνού Κόρακας, στην Αιτωλία, και τό επιστημονικό του όνομα είνε Καουδάτα. Έχει άνοιξη άβρο, λεπτά και πολύχρωμα και τό άρωμά του είνε μεθυστικό. Άμα ένα έντομο καθήση επάνω στο άνθος της Καουδάτας, τα φύλλα τού άνθους κλείνουν, αιχμαλωτίζουν τό έντομο, τό πνίγουν και έτσι τό κακόμοιρο ρουφείται από τό σαρκοφάγο λουλούδι και χάνεται. Άμα, ύστερ' από λίγη ώρα άνοιξη κανεις τά πέταλα τού άνθους δέν βρίσκαι τίποτε. Ίδιως τρώγει τις σκνίπες. Για τούτο οι χωρικοί των μερών έκείνων τό λένε σκνιποχάρη.

Η ηλικία των Αθηνών.

Πότε χτίστηκε ή πόλις των Αθηνών; Θετική άπάντηση δέ μπορεί νά δοθη, γιατί ή εποχή της χτίσεώς της χάνεται στα σκοτάδια της μυθολογίας. Μιά μόνο ληξιαρχική τρεβής βρίσκεται στα μάρμαρα της Πάρου, που άνάγει την ίδρυσή της πόλεως της Παλλάδος στα μάρμαρα της Πάρου, που άνάγει την ίδρυσή της πόλεως της Παλλάδος στα 1582 π. χ. Όστε οι Αθήναι έχουν ηλικία 5509 έτών !

Η λύπη τού Γέρου.

Ό Κολοκοτρώνης έλάτρευε τη γυναίκα του και ό θάνατός της—που έγινε στη Ζάκυνθο—τόν έλύπησε κατάκαρδα. Στο μνημόσυνό της έπήρε ό ίδιος στο κεφάλι του τό δίσκο με τά κολυβα από τό σπίτι του ως στην εκκλησία, σημείο της άγάπης του.

Η Έληά τού Πλάτωνος.

Πολλοί βοτανικοί θεωρούν την έληά άθάνατη, γιατί λένε ότι άνανεύεται με τά ριζοβλωνά της. Στός Αθήνας, ύπάρχει μιά ιστορική έληά, έκείνη που στον ίσιο της μάσεως ό Πλάτων τούς μαθητάς του και τούς έδίδαξε τη Σοκρατική φιλοσοφία, κατά τό 430 π. Χ. Η έληά αυτή βρίσκεται 600 μέτρα πέρα από τό Βοτανικό Κήπο, άκριβώς στο δρόμο, Λεωφόρος της Ίερής Όδοϋ.

Η «έληά τού Πλάτωνος» είνε ιδιοκτησία τού άπέναντι μπακάλη, έχει περιφέρεια 7 1/2 μέτρα και από τόν κοφθαλισμένο κορμό της φαίνεται ή μεγάλη ηλικία της. Είχε πολλά χρόνια νά καρποφορήσει, άλλα κατά τό 1908 ξηραειτικός έδωσε πολύ καρπό. Ό ιδιοκτήτης της ελεγε τότε την πρωτότυπη ιδέα νά βάλη σε κουτιά από τις έληές αυτές, ώμοια άλατισμένες και νά τις στείλη δωρο στους ήγεμόνας της Εύρώπης. Ό Κάιζερ έστειλε πίσω τό κουτί με τη σημείωση τού Αύλαρχου ότι δέν δέχεται ποτέ δώρα.

Κάθε κατεργάρης στον μάγκο του.

Η παροιμία αυτή είνε κοινοτάτη, λίγοι όμως ξέρουν την παραγωγή της: Οι κοπηλάτες των πλοίων τού Βυζαντινού Αυτοκρατορικού Στόλου άποτελούσαν τό λεγόμενο κάτεργο, έπειδή ή κοπηλασία άποτελεούσε, για την κίνηση τού καραβιού, τό κάτω έργον και γινότανε από εργατάς που καθόντανε σε παγκάκια ή πάγκους. Οι κοπηλάτες λεγότανε κατεργάρηδες. Έπειδή δέ ήταν κακά εποικείμενα οι περισσότεροι, ή φρεσίς έπεσε σε κακή σημασία νά σημαίνει άνθρωπο φαύλο κλπ.

Όταν φανερωνότανε ό έχθρός και διαταζότανε «πολεμική έγερσις» (τό λεγόμενο άπέλλο) ό αρχηγός της κινήσεως—ό λεγόμενος κάραβος,διέταζε με μεγάλη φωνή :

— Ό πάς κατεργάρης εις τό παγκάκιόν του !
Άπ' αυτό βγήκε ή παροιμία: «Κάθε κατεργάρης στον πάγκο του», που σημαίνει την ανάγκη νά περιορισθ ή καθέννας στη θέσι του, γιατί έτσι άπαιτεί ή περιστάσις.